

gjøres Forstjæl mellem, om en Person anses med Straf som for en Forseelse mod Fattigdisciplinen, eller om han skal udstaa Straf ifølge en Dom, afsagt af en Politiret eller en Domstol. Det hedder nemlig i § 33 saaledes: „Udgifterne ved Tvangsarbejdsstraffens Fuldblydelse udredes som Delinquentomkostninger, undtagen naar Straffen er paalagt i Henhold til § 40, i hvilket Tilfælde Udgifterne bæres af vedkommende Kommune.“ Heraf vil altsaa Følgen blive, at naar en Person, som hører hjemme under Fattigvæsenet, kommer paa en Fattiganstalt og løber sin Vej derfra uden at faa Polititilhold, er det Fattigvæsenets Bestyrelse, som besørger ham straffet, og saa bæres Omkostningerne ved at sætte ham i Straffeanstalt ogsaa af Kommunekassen. Hvis han derimod tiltales ved en Politiret og kommer i en Straffeanstalt for lignende Forhold, saa skulle Omkostningerne bæres som Delinquentomkostninger. Jeg vilde for mit Vedkommende sætte overmaade megen Pris paa, om det paa en eller anden Maade, det være sig ved Tilføjeelse til §§ 32 eller 33 eller § 56, blev gjort klart, at Meningen er, at disse Personer, som have udstaaet Straf og komme paa Fattigvæsenet, gaa ind under Fattigvæsenets disciplinære Straffemyndighed. Personer siges at gjøre sig skyldige i egentligt Løsgængeri, naar de streife arbejdsløse omkring uden at have eller søge Erhverv. Det er naturligt, at man attråperer disse Personer og behandler dem som Løsgængere. Det er derimod umaadelig haardt, at man attråperer en Person, som har Lyst til at spadserer Søndag Eftermiddag uden Tilladelse, attråperer ham Søndag Aften eller Mandag Morgen; og naar saa Politimesteren er nidkær, saa sættes han i Fængsel. Der sidder han vel et halvt Aar, og dømmes, saa ved Høiesteret til at sættes i en Arbejdsanstalt i 180 Dage, og saa skal dermed følge Salær- og Arrestomkostninger. Det er, tror jeg, ikke blot naturligt at betragte disse Forseelser som disciplinære Forseelser, men jeg tror ogsaa, at det vilde være saare heldigt, om Straffen for den Slags Forseelser kunde komme hurtigt muligt efter Forseelsen. Det har den Paagjældende bedst af, og det virker ogsaa bedst for Exemplets Skyld. Naar et Fattiglem har gjort sig skyldig i et saadant Brud paa Disciplinen og bliver grebet, bliver

han rebet ud af Tvangsarbejdsanstalten og sat i Varetægtsarrest. Men naar saa efter Maanedes, ja maatte efter Aar, Sagen er afgjort ved Høiesteret, og han er bleven idømt Straf, er der ingen af hans Kammerater i Tvangsarbejdsanstalten, som lægger Mærke dertil eller tænker videre derpaa. Men naar den Paagjældende, som har gjort sig skyldig i den Forseelse at gaa bort fra Tvangsarbejdsanstalten uden Tilladelse, strax bliver grebet og ført tilbage, alt i Løbet af, om ikke Limer, saa dog saa Dage, saa tror jeg ogsaa, det vil virke bedre, og man statuerer paa den Maade et mere affstrækkende Exempel for de Vedkommende. Jeg skal iøvrigt, da jeg berører denne § 40, tillade mig at gjøre den Bemærkning, med Hensyn til Affattelsesmaaden — jeg har jo iøvrigt udtalt min Aerkjendelse for denne — at jeg tror, det vil være rigtig, i alle saadanne Løpe, som ere bestemte til at anvendes, i det praktiske Liv, saavidt muligt at undgaa Henviisninger til andre Lovbestemmelser, hvor det er muligt med saa Ord at giengive Indholdet af disse. Der staar i Lovforslagets § 40, første Stykke, Slutningen: „skulde der i det enkelte Tilfælde ikke habes Plads i vedkommende Tvangsarbejdsanstalt, bliver Straffen, at forvandle til Fængsel paa Vand og Brød efter det i Lov af 3die Marts 1860 § 1 bestemte Forhold.“ Her vilde det være ulige simplet at sige: i saa og saa lang Tid. Det vilde være lettere for de Folk, som skulle anvende den. Nu falder saa mit Blik paa den følgende Paragraf; det er Lovet, som ikke gaar i Forbindelse med Løsgængeri, men der er kun en anden lille Ting, som jeg vil henlede Opmærksomheden paa. Der staar i § 41, sidste Stykke: „Adviser en geistlig eller verdslig Embedsmand Forlømmelse eller Skjodesløshed med Hensyn til Sagttagelsen af forførte Regler, anses han af vedkommende Minister med en Bøde af indtil 400 Kr., der i Kjøbenhavn tilfalder Fattigvæsenet og udenfor Kjøbenhavn de Fattiges Kasse.“ Jeg antager, at det er Meningen, at denne Ministers Afgjørelse skal være inappellabel. Det er utrykkelig sagt her i en senere Paragraf, at Indenrigsministerens Afgjørelse ikke kan indantes for Domstolene, men jeg antager, det er Meningen ogsaa her, at det skal afgjøres endelig af den paagjældende Minister, Kultus-